

Groot Dictee over Utrecht

Auteur: Manon Uphoff

Motto: "Geen stijl, maar des te meer karakter heeft de stad, een harde en benepen eigenzinnigheid, die zich de maat van alle dingen waant." [Hendrik Marsman]

Geen stijl, maar des te meer karakter

We mogen de fameuze verzen van dichter-advocaat Marsman, met zijn eloquente boutades en evocatieve karakterisering van de Utrechtse volksaard, wel appreciëren om hun accuratesse. Temeer daar het geenszins een sinecure is een goed gelijkend beeld te schetsen van de domstad, waar Erich Wichmann surreële scheldkanonnades te berde bracht en waar in het Centraal Museum de ooit choquerende fietsster van Moesman in evakostuum op haar véloupède prijkt.

Ons stadsie is geen plek van bête dommeriken, ondanks Hoog Catharijne, dit achenebbisje excès van de ideeëloze kortetermijnplanning van de zeventiger jaren, toentertijd wel degelijk je van het van de moderne joie de vivre.

Wie het eclecticische pandemonium vanaf de Domtoren aanschouwt, ontwaart talloze machines die non-stop drukdoende zijn de gedempte singels heruit te graven die destijds sans gêne zijn versjteerd.

Suster Bertken kon het grotestadsleven in 1457 al niet meer aanzien en liet zich in de Buurkerk incarcereren ter boetedoening voor de faux pas van haar vader, een frunnikende en fröbelende priester. In antarctische dan wel Siberische kou doodde de domstedelinge decennialang de tijd met bellettrie gericht aan onder meer de Here Jezus, zonder verstrooiing van whatsappjes of ge-cc'de e-mails.

Met zijn neiging tot en het duistere en het verlichte laat deze bere-interessante stad, waar we apetrots op mogen zijn, zich nog het best portretteren in het clair-obscur van de Utrechtse caravaggisten.